

Arrest

nr. 204 824 van 1 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2018 met referentnummer 75153.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MUTOMBO *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit Shkodër en de Albanese nationaliteit te bezitten. In 1996 overleed uw oudste broer bij een verkeersongeluk. In 1998 werd uw vader vermoord. Op 19 augustus 2010 vermoordde de zoon van uw vaders' broer, M. K. (...) (O.V. (...)), El. V. (...). De feiten vonden plaats in Shkodër, waar uw volledige familie langs vaderskant op dat moment woonde. Uit angst slachtoffer van bloedwraak te worden, nam uw moeder, Z. K. (...) (O.V. (...)), u en uw zus, E. K. (...) (O.V. (...)), mee naar haar broer D. (...) in Thumanë, gemeente Fushë Krujë. Daar woonden jullie onafgebroken tot uw vertrek naar België. Uit angst voor wraak, bleef u gedurende al die jaren onafgebroken in de woning. U

ging sinds 2010 niet meer naar school. In augustus 2015 ontving uw oom, D. (...), die al jaren als politieagent werkzaam is, plots een telefonische oproep van een onbekend nummer. De beller gaf aan te bellen in naam van de familie V. (...) en eiste dat uw oom jullie op straat zou zetten. Op 8 september 2010 werd uw oom B. (...), de broer van uw moeder, opgepakt. Hij werkte als belastingsinspecteur en werd er van verdacht illegale feiten te hebben gepleegd. Hij werd nog diezelfde dag vrijgelaten. Twee dagen later werd 's nachts in de buurt van de woning van uw oom D. (...) met vuurwapens door onbekenden geschoten. U zag dit niet maar hoorde wel de schoten. U gaat ervan uit dat de daders eveneens in opdracht van de familie V. (...) handelden. Uw oom D. (...) zou zijn oversten van de politie van Kavajë over deze feiten hebben gesproken, maar zij zouden gezegd hebben dat bloedwraak een gegeven tussen twee families is en zij dus niet konden tussenkomen. Tegen uw oom B. (...) werd een gerechtelijk onderzoek opgestart, maar uw oom werd vrijgesproken van alle hem tenlaste gelegde feiten. Vervolgens hernam uw oom zijn professionele activiteiten als belastingsinspecteur. U en uw gezinsleden zijn ervan overtuigd dat de familie V. (...) achter de onterechte arrestatie van uw oom B. (...) zit, gezien een lid van de familie V. (...) bij de Shik, de Albanese geheime dienst, werkzaam is. Door deze feiten vreesde u alsnog slachtoffer van een bloedwraak te worden. Bovendien wilde uw moeder haar broers en hun gezin niet langer in gevaar brengen. Jullie besloten Albanië te verlaten en eveneens naar België uit te wijken, waar de overige leden van de familie K. (...) reeds meerdere jaren verblijven. U verliet Albanië op 17 september 2015 en nam samen met uw moeder en uw zus het vliegtuig naar Italië. Daar verbleef u een tweetal weken, alvorens naar België door te reizen. U kwam op 30 september 2015 in België aan en vroeg er op 5 oktober 2015 asiel aan. U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 17 augustus 2011.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of gegevens heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u Albanië heeft verlaten of er niet kan terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals gedefinieerd in de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

U haalde aan Albanië te hebben verlaten omdat u sedert augustus 2015 zou zijn bedreigd door de familie V. (...), wiens zoon, El. (...), was vermoord door uw neef, M. K. (...). Hoewel de initiële bloedwraak op zich niet door het CGVS in twijfel wordt getrokken, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de door u beweerde bedreigingen, of het feit dat u ooit zou zijn geviseerd in deze bloedwraak, aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u vanaf augustus 2010 tot september 2015 onafgebroken in de woning van uw oom te hebben verbleven (gehoor CGVS I p. 3 en gehoor CGVS II p. 5). U staaakte uw studies in augustus/september 2010 en bleef sedertdien voortdurend binnen. Op geen enkel moment gedurende deze vijf jaar verliet u de woning (gehoor CGVS I p. 6, gehoor CGVS II pp. 3-4). Er dient echter vastgesteld te worden dat deze verklaringen niet overtuigen. Immers, gevraagd naar uw beleving gedurende de vijf jaren dat u was opgesloten, slaagde u er niet in enige overtuigende of doorleefde verklaring te geven. Een eerste maal gevraagd hoe u deze opsluiting beleefde, stelde u louter dat u bleef zitten TV kijken en zo wat Engels en Italiaans leerde (gehoor CGVS II p. 3). Daarop gevraagd hoe u de dagen beleefde, gaf u aan niet meer te kunnen vertellen. Immers, iemand die opgesloten leeft, kan niet meer vertellen (gehoor CGVS II p. 3). Vervolgens werd u gevraagd het verloop van een dag te beschrijven, waarbij u niet verder kwam dan 'opstaan, eten en dan gewoon de meeste tijd voor TV doorbrengen' (gehoor CGVS II p. 4). Opvallend is dan ook dat u, toen u gevraagd werd TV-programma's te noemen die u toen zou hebben gezien, er enkel in slaagde TV-programma's weer te geven die enkel 's avonds of in het weekend werden uitgezonden. U slaagde er niet in enig TV-programma op te noemen dat in de week overdag werd uitgezonden (gehoor CGVS II p. 4). Bovendien stelden uw ooms, I. K. (...) (O.V. 6.903.957) en K. K. (...) (O.V. 6.990.900) tijdens hun gehoren op het CGVS op respectievelijk 26 april 2012 en 8 mei 2012 dat u, uw moeder en zus op dat moment nog steeds in Shkodër woonden (gehoor CGVS I. K. (...) p. 5 en gehoor CGVS K. K. (...) p. 2). Het feit dat uw ooms verklaarden dat de bloedwraak ook op u betrekking heeft gezien voor u geen verzoening werd verkregen, doet geen afbreuk aan de tegenstrijdigheden in jullie verklaringen. Uw verklaringen dat u gedurende vijf jaar noodgedongen was opgesloten in de woning van uw oom D. (...) in Thumanë, gemeente Fushë Krujë, tengevolge van de bloedwraak met de familie K. (...), overtuigen dan ook niet.

Bovendien zijn ook uw verklaringen over het feit dat u vanaf augustus 2015 daadwerkelijk door de familie V. (...) werd geviseerd, niet aannemelijk. U verklaarde immers meermaals dat uw oom D. (...) een dreigtelefoon ontving. U voegde toe dat, hoewel de beller met een anoniem nummer belde, hij zich wel duidelijk identificeerde als een V. (...) (gehoor CGVS II p. 2). Uw moeder daarentegen verklaarde eveneens dat de beller met een anoniem nummer belde, maar voegde toe dat de beller zich op geen enkel moment kenbaar maakte. Daardoor kon uw oom B. (...), die politieagent is, de identiteit van de beller niet traceren (gehoor CGVS II Z. K. (...) pp. 2, 6). Gezien u, uw moeder en uw zus net deze dreigtelefoon aanhalen als bewijs van het feit dat jullie én de familie van uw moeder persoonlijk

door de V. (...)’s werden geïllustreerd en ter staving van jullie bewering dat de arrestatie van uw oom B. (...) enkel en alleen is te wijten aan machtsaanwending door de V. (...)’s, kan geen geloof worden gehecht aan dit aspect van uw relaas.

Bovendien is uw gebrek aan kennis over en interesse in de precieze gebeurtenissen van en in het kader van de bloedwraak tussen de families V. (...) en K. (...), bijzonder frappant, in die mate zelfs dat die uw verdere geloofwaardigheid volledig teniet doet. Zo slaagde u er niet in een reden voor de moord op El. (...) te geven (gehoor CGVS II p. 4). U haalt steeds uw jeugdige leeftijd ten tijde van de feiten aan om uw onwetendheid te verklaren (gehoor CGVS II p. 4). Deze uitleg volstaat niet in het minst. Vooreerst beroept u zich op de familie K. (...) en het feit dat zij in België als vluchteling werden erkend, om uw komst naar België - u verbleef eerst in Italië bij uw oom, waar u eveneens de mogelijkheid had asiel aan te vragen - te verklaren. Ten tijde van het tweede gehoor op het CGVS was ook M. K. (...), de moordenaar van El. (...), in België aangekomen en had u hem ontmoet (gehoor CGVS II p. 4). Toen u expliciet op uw totale gebrek aan interesse in de feiten die tot uw vertrek uit Albanië hebben geleid, werd gewezen, haalde u louter aan dat het ongepast is om daar vragen over te stellen en dit bovendien geen zin heeft (gehoor CGVS II p. 5). Uw complete desinteresse in de bloedwraak die luidens uw verklaringen de rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek naar België zou zijn geweest, staat haaks op de daadwerkelijke vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt inderdaad gericht door de familie V. (...) te zijn geïllustreerd in het kader van de bloedwraak met de familie K. (...).

Mochten uw verklaringen geloofwaardig zijn, quod non, dan nog dient toegevoegd dat uit recente informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. In Shkodër, waar de familie V. (...) en ook u en uw familie woonachtig waren, wordt de situatie van families in bloedwraak door de politie nauwgezet opgevolgd door in contact te treden met hen, door regelmatig in de buurt te patrouilleren en hun woningen in de gaten te houden. Meerdere van uw familieleden haalden overigens reeds in 2012 al aan ook daadwerkelijk bescherming van de politie te hebben verkregen: zo werd uw neef na de feiten door agenten naar de universiteit begeleid (gehoor CGVS Bl. K. (...), p. 7), kreeg uw nicht politiebeprotectie tijdens haar bevalling omdat de moeder van El. V. (...) als vroedvrouw in het bewuste ziekenhuis werkte (gehoor CGVS A. Ve. (...) (meisjesnaam K. (...)) p. 3), werd Eq. V. (...) door de rechtbank gehoord n.a.v. bedreigingen die hij zou hebben geuit aan jullie adres, en kwam de politiecommissaris van Shkodër tussen om te bemiddelen in de bloedwraak.

Meerdere ngo’s bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in

een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

U haalde meermaals aan dat de familie V. (...) machtig is en hierdoor achter de arrestatie van uw oom B. (...) zat (gehoor CGVS I p. 13 en gehoor CGVS II p. 2-3). U kon deze bewering evenwel op geen enkel moment met objectieve feiten of gegevens staven. Integendeel, zoals hoger vastgesteld, is dit deel van uw verklaringen niet geloofwaardig. Desalniettemin erkent het Commissariaat-generaal dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Het door u neergelegde paspoort staft uw identiteit, doch werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

Tot slot dient te worden toegevoegd dat ik in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, Z. K. (...) (O.V. (...)) en uw zus, E. K. (...) (O.V. (...)), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heb genomen. In hoofde van M. K. (...) (O.V. (...)) besloot ik tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en een uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Met de erkenning in 2012 van meerdere leden van de clan K. (...), kan geen rekening worden gehouden. Immers, elke asielaanvraag wordt op haar persoonlijke merites beoordeeld. Bovendien bevonden de leden van de clan K. (...) die als vluchteling werden erkend, zich in een andere situatie: hun woning was immers aanpalend aan de woning van de familie V. (...), waardoor de praktische beschermingsmogelijkheden van de Albanese autoriteiten beperkt waren: de politie kon immers, ingeval van een incident, in snelheid worden gepakt. Daarenboven is de bescherming die de Albanese autoriteiten actueel kunnen bieden tegenover potentiële slachtoffers van bloedwraak, aanzienlijk en structureel verbeterd ten aanzien van de periode 2010-2012, zoals blijkt uit de hierboven vernoemde informatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar

de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat zij in de mate van het mogelijke haar betrokkenheid bij de bloedwraak heeft aangetoond en verwijst naar de documenten die door haar werden bijgebracht. Zij benadrukt haar band met M. K. en als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij verschillende familiecertificaten (bijlage 3) en de stamboom van de familie K. (bijlage 4). Het feit dat zij en haar zus niet alles in detail weten, kan verklaard worden door hun jonge leeftijd. Voorts meent verzoekende partij dat het haar en haar gezinsleden niet kwalijk kan worden genomen dat zij eerst ondergedoken zijn bij een oom aan moeders kant (D.) alvorens hun land te ontvluchten. Gedurende de vijf jaar dat zij ondergedoken leefden, werden nog tal van pogingen gedaan om de twee families met elkaar te verzoenen, doch verbeterde de situatie niet. Door de bedreigingen in 2015, het passeren van mysterieuze wagens bij het huis van D. in Thumanë en de foto's op Facebook waarop een familielid van de V.'s poseert met zware wapens (bijlage 5 van het verzoekschrift), hadden zij uiteindelijk geen andere keuze dan Albanië alsnog te verlaten. Hun betrokkenheid bij de bloedwraak wordt bovendien bevestigd door het attest van de burgemeester van Thumanë van 18 augustus 2016 dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 2).

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaand betoog geenszins volstaat om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die tot de conclusie hebben geleid dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt gericht te worden gevisieerd door de familie V. in het kader van de bloedwraak met de familie K. in een ander daglicht te stellen. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing in dit verband wordt opgemerkt dat (i) verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij gedurende vijf jaar noodgedwongen was opgesloten in de woning van haar oom D. in Thumanë ten gevolge van de bloedwraak met de familie V. gezien zij over deze periode geen overtuigende of doorleefde verklaringen kon afleggen en verder haar ooms tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal (26 april 2012 en 8 mei 2012) aangaven dat verzoekende partij, haar moeder en haar zus op dat moment nog steeds in Shkodër woonden; (ii) haar verklaringen over het feit dat zij

vanaf augustus 2015 daadwerkelijk door de familie V. werd geïllustreerd niet aannemelijk zijn gelet op de tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij en haar moeder over de dreigtelefoon die haar oom D. ontving; en (iii) zij een flagrant gebrek aan kennis over en interesse in de precieze gebeurtenissen rond de bloedwraak tussen de families V. en K. vertoont.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde vaststellingen met concrete argumenten te weerleggen dan wel te verklaren. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij stelt dat zij niet alles in detail weet gelet op haar jeugdige leeftijd, duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing reeds terecht wordt gemotiveerd dat de verwijzing naar haar jeugdige leeftijd niet kan verklaren waarom zij niet eens weet waarom El. werd vermoord door M. K.. Meer bepaald wordt opgemerkt dat verwacht kan worden dat verzoekende partij dit zou weten nu de bloedwraak luidens haar verklaringen immers de rechtstreekse aanleiding was voor haar vertrek naar België en bovendien ten tijde van haar tweede gehoor ook M. K., de moordenaar van El., in België was aangekomen en zij hem had ontmoet. De Raad benadrukt dat verzoekende partij ten tijde van haar vertrek uit Albanië (september 2015) reeds meerderjarig was en dat van haar dan ook verwacht mag worden dat zij zich hierover zou informeren. Haar complete desinteresse in de bloedwraak die luidens haar verklaringen de rechtstreekse aanleiding voor haar vertrek naar België zou zijn geweest, staat haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade.

Inzake de bemerking dat haar niet kwalijk kan worden genomen dat zij eerst zijn ondergedoken, bemerkt de Raad dat verzoekende partij in de bestreden beslissing niet verweten wordt te zijn ondergedoken doch dat vastgesteld wordt dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zij zou zijn ondergedoken. Desbetreffend betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

De stukken die zij thans bijbrengt zijn evenmin van aard om afbreuk te doen aan desbetreffende motivering van de bestreden beslissing.

Vooreerst wijst de Raad erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Waar zij haar band met M. K. benadrukt en in dit verband verschillende familiecertificaten (bijlage 3) en de stamboom van de familie K. (bijlage 4) bijbrengt, bemerkt de Raad dat de familieband tussen verzoekende partij en M. K. geenszins betwist wordt, doch dit niet volstaat om aan te tonen dat zijzelf door de familie V. wordt geïllustreerd in het kader van de bloedwraak met de familie K..

Ook de foto's die louter leden van de familie V. zouden tonen met wapens in de hand (bijlage 5) tonen dit op geen enkele manier aan.

Wat nog het attest van de burgemeester van Thumanë van 18 augustus 2016 (bijlage 2) betreft, stelt de Raad vast dat in het attest staat vermeld dat het afgegeven werd op verzoek van betrokkenen. Het gesolliciteerd karakter van het attest doet verder afbreuk aan de bewijswaarde ervan. Bovendien betreft dit attest, met uitzondering van het documentnummer dat achteraf werd ingevuld, slechts een kopie. Aan fotokopieën kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.5.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat, mochten de verklaringen van verzoekende partij geloofwaardig zijn, *quod non*, verzoekende partij hoe dan ook beroep kan doen op bescherming van de Albanese autoriteiten, oppert verzoekende partij dat zij en haar familie geenszins beroep kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Zij wijst erop dat verwerende partij in de bestreden beslissing zelf erkent dat nog bijkomende hervormingen nodig zijn o.a. om de corruptie en de georganiseerde misdaad te bestrijden. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij verschillende internetartikels waaruit blijkt dat bloedwraak in Albanië nog steeds een actueel probleem is (bijlage 6).

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat de door verzoekende partij bijgebrachte informatie (bijlage 6 van het verzoekschrift) op geen enkele wijze de motivering in de bestreden beslissing dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen en de informatie in het administratief dossier waarop deze motivering is gesteund, weerlegt, doch in tegendeel bevestigt. Het artikel inzake het ontslag van twaalf

politieofficieren na een gefaald politieoptreden en het artikel aangaande de arrestatie van een rechter die van corruptie wordt beschuldigd, bevestigen de motivering in de bestreden beslissing dat in Albanië maatregelen worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen en dat ook op het vlak van corruptie de nodige stappen worden gezet. Wat betreft het artikel aangaande de moord op ene V. C., vermoedelijk uit wraak, en het artikel over een explosie in Shkodër, vermoedelijk gericht tegen ene L. K., wijst de Raad erop, zoals ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn, doch niet absoluut.

2.2.6.1. Verder benadrukt verzoekende partij dat de rest van haar familieleden wel erkend werden. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij hiervan een bewijs (bijlage 7). Waar in de weigeringsbeslissing opgemerkt wordt dat de woning van haar erkende familieleden aanpalend was aan de woning van de familie V., bemerkt verzoekende partij dat tussen hun woning en de woning van de familie V. enkel hun kruidenierszaak lag en zij dus eveneens vlakbij woonden.

2.2.6.2. De Raad duidt er evenwel op dat verzoekende partij zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning van haar familieleden teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Immers moet elke asielaanvraag individueel worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. *In casu* wordt er door verwerende partij op gewezen, verwijzend naar de motivering in de bestreden beslissing in dit verband, dat de bescherming die de Albanese autoriteiten actueel kunnen bieden tegenover potentiële slachtoffers van bloedwraak, aanzienlijk en structureel verbeterd is ten aanzien van de periode 2010-2012 en voorts wordt er op gewezen dat de leden van de clan K. die als vluchteling werden erkend zich in een andere situatie bevonden, nu hun woning aanpalend was aan de woning van de familie V., waardoor de praktische beschermingsmogelijkheden van de Albanese autoriteiten beperkt waren. De politie kon immers, ingeval van een incident, in snelheid worden gepakt. Dergelijke problematiek wordt door verzoekende partij nergens aangehaald tijdens haar gehoren en nergens maakte zij gewag van aanpalende woningen. Haar *post-factum* verklaring dat hun woning en hun winkel aanpalend zijn aan de woning van de familie V. wordt voorts op geen enkele wijze gestaafd en betreft dan ook een blote bewering.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij nog opmerkt dat de moeder van de vermoorde El., eveneens naar België is gekomen en erkend werd als vluchteling, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op geen enkele manier aanduidt hoe dit, en nog daargelaten de vaststelling dat zij dit op geen enkele wijze staaft, in haar hoofde aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Waar verzoekende partij er in haar verzoekschrift nog op wijst dat artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het voordeel van de twijfel kan worden toegekend aan een asielzoeker indien deze bepaalde verklaringen niet kan bewijzen, wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat “*de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.9. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, aangezien zij niet aannemelijk heeft gemaakt gericht door de familie V. te zijn gevisieerd in het kader van de bloedwraak met de familie K. en, indien al geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen met betrekking tot de bloedwraakzaak, *quod non*, verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet zou kunnen rekenen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden.

Verder wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 24 en 25), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 20 januari 2016 en 25 maart 2016 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en, voor wat betreft haar persoonlijk onderhoud van 20 januari 2016, bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11.1. Verzoekende partij herneemt in een aanvullende nota, overgemaakt bij aangetekend schrijven van 17 mei 2018, op summiere wijze de door haar voorgehouden asielproblematiek en benadrukt dat leden van haar familie als vluchteling werden erkend in België. Verder stelt zij dat niet van hen kon worden verwacht dat zij zich officieel lieten inschrijven in Thumanë waar zij ondergedoken zaten bij de broer van haar moeder teneinde van dit onderduiken een bewijs te kunnen leveren en dat de foutieve verklaring van haar moeder, K. Z., *“omtrent het “anonieme” telefoontje”* te verklaren is door haar psychische toestand. Ten slotte voegt zij nog krantenartikelen toe waarvan zij zich beperkt te stellen: *“Dat verzoekers bovendien de volgende stukken aan het dossier wensen toe te voegen: 1. Krantenartikelen”*.

2.2.11.2. Daargelaten de vaststelling dat een met toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet bijgebrachte aanvullende nota *in se* niet kan worden aangewend om middelen te ontwikkelen tegen de bestreden beslissing die reeds eerder in het verzoekschrift hadden kunnen en moeten worden naar voor gebracht en, of van de nodige informatie te voorzien, wijst de Raad er nogmaals op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing niet wordt verwacht dat verzoekende partij officieel zou ingeschreven zijn in Thumanë, doch wordt op andere gronden niet het minste geloof gehecht aan het onderduiken aldaar. Betreffende de psychologische toestand van haar moeder bemerkt de Raad dat verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitieve geheugen dermate zou zijn aangetast dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeert coherente en consistente verklaringen betreffende haar asielrelaas af te leggen. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekende partij louter krantenartikelen als bijlage toevoegt bij deze aanvullende nota, doch verzaakt op enige wijze duiding te geven wat zij met deze artikelen wenst aan te tonen. De Raad kan zich desbetreffend niet in de plaatst stellen van verzoekende partij.

De aanvullende nota doet derhalve geen afbreuk aan de inhoud van de bestreden beslissing en evenmin aan het reeds hoger gestelde.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT